

V svet.

Jutranja se zora na nebu žari
In sveti na tožni mi poti,
Ko samec odhajam iz rojstne vasi
V svet, žarnemu solncu naproti.

Da zrlo za mánoj od solz bi rosno,
Nobenega tu ni očesa,
Srcé mi je v prsih tesnó in težkó
Od tihega tega slovésa.

Ob poti se hiša za hišo vrsti,
In hiša za hišo izginja —
Tu, zadnjo, stoječo na konci vasi,
Vejevje zeleno zagrinja.

Zastane mi noga in kréne mi v stran,
Kjer klijejo v vrti cvetice,
Pripném si na prsi v slovo cvet rosán,
In . . . dalje od cvetne gredice!

Nad máno skorjanec se dviga v nebo,
Pred máno pot vije se bela,
In srce bolnó in mehko in sladko
Prijazna je misle objéla.

Mordà me je zrla na skrivnem tedàj,
Ko sem za ljubáv ovenelo
Na njeni gredici utrgal skrivàj
V slovo si cvetico razcvélo.

Mordà . . . toda béži prijazni obraz,
Kaj, sanja mameča, hčem s táboj!
Le to vem, kako zdaj ostavljen sem jaz,
In kaj sem ostavil za sáboj . . .

Radmir.

Vétrec.

Pri oknu je devka sedela bedèč
In zrla na nočno nebó
In v sladke in tožne se misli topèč
Vabila si sólzo v okó.

»O, ko bi pač mogla čez gorske vrhé,
Čez hrib in planino in dol,
O, ko bi pač mogla čez širno morjé
Tja, kjer ji je — srčeca pol . . .

V naróčaji njega počila bi si,
Ki ljubi ga duša nad vsè,
In revno srce utešila bi si,
Srce, ki ljubezni ji mrè.

In —« Tóda zamu so, zamu so željé
In sanje čaróbne zamu:
Globoki so doli, visoke goré,
Široka oj morska je plan . . .«

Pri oknu je devka sedela bedèč
In zrla na nočno nebó
In v sládke in tožne se misli topèč
Vabila si sólzo v oko.

Tedaj pa sèm z morja je vétrec zavél
Čez gore do tihih dobrav,
Oj, vétrec krilatí — preljubega sel
Nesoč ji od njega pozdrav.

Pa jo je poljubil na lásce zlaté,
Poljubil na čelo mladó,
Pa ji je utešil ljubeče srcé,
Obrisal z očesa solzó . . .

Clausus.

